

Arrest

nr. 148 089 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 maart 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 januari 2015 wordt beslist tot intrekking van het verblijf van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT INTREKKING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(..)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werd opdat de betrokkene het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).

Op datum 24.02.2014 ging de Dienst Vreemdelingenzaken akkoord met de afgifte van een visum gezinshereniging type D op basis van het huwelijk met de heer T. D. (..), geboren te Ghana op 20.11.1966. Op datum van 12.05.2014 werd betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 30.09.2014 in het bezit gesteld van een A- kaart met als geldigheidsduur 12.09.2015.

Op 10.06.2014 werd het gemeentebestuur van Gent / afdeling schijnrelaties, aangeschreven door de cel schijnhuwelijken met het verzoek de DVZ op de hoogte te brengen van de uiteindelijke beslissing betreffende de registratie van het huwelijk van betrokkene. Op 24.11.2014 werd een ongunstig advies van het parket van Gent nopens de registratie van het huwelijk tussen T. D. (..) en A. E. (..) overgemaakt aan het gemeentebestuur van de gemeente Gent. Uit de verklaringen afgelegd door T. D. (..) en A. E. (..) aan de Cel Schijnrelaties en aan de politie en uit de gegevens van DVZ volgen een aantal tegenstrijdigheden, onduidelijkheden, die kunnen wijzen op het oneerlijk karakter van het huwelijk:

Verblijfstoestand — ondernomen stappen tot verblijf

T. D. (..)

Meneer T. (..) werd op 17/06/2011 gemachtigd tot een onbeperkt verblijf op grond van zijn regularisatieaanvraag op basis van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Hij maakte daarin melding van zijn relatie met mevrouw I. W. (..) en hun dochter I. L. (...). Dit meisje is geboren op 02/01/2007 en draagt inmiddels de achternaam van meneer. Nochtans was de moeder, mevrouw I. W. (..), in 2011 getrouwd met een zekere A. S. (..) en woonde zij zelfs officieel met hem samen. Er is hier dus duidelijk een overlapping, die doet vermoeden dat minstens 1 van die relaties een schijnrelatie was. Meneer is dus mogelijk zelf op basis van een schijnrelatie naar België gekomen. Inmiddels kregen ook zijn kinderen T. C. (..), T. G. (..) en T. R. (...) een verblijfstitel op grond van gezinshereniging.

A. E. (..) (Betrokkene)

Mevrouw en meneer huwden op 26/07/2013 te Sekondi (Ghana).

Op 24/02/2014 ging Dienst Vreemdelingenzaken akkoord met de afgifte van een visum D aan mevrouw, op grond van gezinshereniging met meneer T. (...). Zij staat sinds 12/05/2014 ingeschreven op hetzelfde adres als meneer T. (...).

Kennismaking en verloop relatie

Beiden verklaren aan de Cel Schijnrelaties dat zij elkaar begin juli 2012 in een kerk in Takoradi (Ghana) leren kennen hebben. Het is opvallend dat een kennismaking in de kerk bijzonder vaak gebeurt binnen de context van de schijnrelaties wanneer het om personen van Afrikaanse afkomst gaat. Bij de politie spreekt meneer over een kennismaking in augustus 2012. Hun eerste afspraak vond een paar dagen later plaats en toen zou hun relatie effectief gestart zijn. Dit verklaren zij beiden aan de Cel Schijnrelaties. Bij de politie zegt meneer echter dat zij op dat moment nog geen enkele vorm van relatie hadden. Mevrouw verklaart dan weer dat zij toen zelfs al een seksuele relatie gestart zijn. Een en ander klopt duidelijk niet.

Meneer spreekt zelfs al over een huwelijksaanzoek tijdens dit eerste afspraakje, terwijl dit toch een uitzonderlijke snelle gang van zaken zou zijn. Bovendien staat dit in schril contrast met het feit dat hij verklaart aan de politie dat er toen nog geen relatie was. Zij blijven eerder vaag over hoe vaak zij elkaar in die periode gezien hebben, maar het kan niet meer dan een paar keer geweest zijn.

Begin augustus 2012 keerde meneer terug naar België. Hij is in juli 2013 teruggekeerd naar Ghana, om met mevrouw te trouwen. In tussentijd hadden betrokkenen elkaar niet meer gezien. De relatie was dus grotendeels virtueel verlopen vooraleer het tot een huwelijk kwam, betrokkenen hadden elkaar amper in levende lijve gezien. Meneer meent dat mevrouw ten tijde van hun kennismaking alleen woonde in Sekondi, terwijl mevrouw verklaart dat zij samen met haar broers en zus in het ouderlijk huis woonde en dus zeker niet alleen.

Mevrouw verklaart dat hun getuigen familieleden waren. Meneer geeft dezelfde namen op, maar ontkent bij de Cel Schijnrelaties dat het om familie gaat. Hij verklaart zelfs dat er geen familie was op het huwelijk en zijn broers dus niet aanwezig waren. Mevrouw verklaart bij de politie dat dit wel het geval was en vermeldt zijn broers uitdrukkelijk wanneer zij de aanwezigen opsomt. Volgens meneer waren er 6 mensen aanwezig, volgens mevrouw 10. Bij de politie wisselt meneer twee van de getuigen om. Het lijkt vreemd dat hij niet meer weet wie zijn getuige was en wie er voor zijn vrouw als getuige fungeerde.

Het is opvallend dat betrokkenen niet voor de kerk getrouwd zijn, terwijl zij elkaar toch in de kerk leren kennen hebben en mevrouw expliciet verklaart dat zij elke zondag naar de kerk ging, wat toch doet uitschijnen dat religie voor haar belangrijk is. Mevrouw verklaart dat haar tante en nonkel een som geld kregen als bruidsschat, terwijl meneer bij de Cel Schijnrelaties ontkent dat hij een bruidsschat betaald heeft. Bij de politie beaamt hij de versie van mevrouw.

Bij de politie schrijft meneer de naam van mevrouw verkeerd, vergist hij zich in haar geboorteplaats en vergist hij zich ook in de plaats waar hun huwelijk werd afgesloten. Mevrouw weet op haar beurt ook de geboorteplaats van meneer niet en schrijft ook een andere plaats voor de huwelijksafsluiting neer. Het lijkt vreemd dat zij amper een jaar na hun huwelijk al vergeten zijn waar dit plaatsvond. Meneer verklaart dat mevrouw zijn broers al in 2012 leerde kennen, terwijl mevrouw zegt dat dit pas in 2013 was. Mevrouw weet overigens niet veel over hen te vertellen en geeft aan dat er geen contact is. Meneer verklaart dat hij wel contact heeft met zijn broers en hen overigens af en toe geld opstuurt, maar mevrouw dit niet weet. Meneer weet op zijn beurt ook amper iets over de broers en zussen van mevrouw. Betrokkenen geven aan elkaars vrienden niet te kennen.

Momenteel wonen drie kinderen van meneer bij hen in. Deze kinderen werden in Ghana geboren in 1995, 1997 en 1999. Meneer verklaart dat hij in september 1995 in België aankwam en dat hij pas teruggekeerd is in 2012. De jongste twee kinderen kunnen op basis van die verklaring onmogelijk van hem zijn. Nochtans verklaart hij dat hij een DNA test ondergaan heeft zodat zij naar hier konden komen. Een en ander klopt dus duidelijk niet.

De kennis over elkaars verleden is bedroevend te noemen. Mevrouw weet niet hoe lang meneer al in België is of hoe hij aan zijn papieren geraakt is. Beiden verloren hun ouders lang geleden, maar zij weten niet door wie de ander dan opgevoed werd. Meneer is niet op de hoogte van het relationele verleden van mevrouw en dat geldt ook omgekeerd. Mevrouw geeft immers aan dat ze nagenoeg niets weet over het liefdesverleden van haar man. Zij kent zelfs de moeder van zijn jongste dochter niet, terwijl dit kind volgens haar elk weekend bij hen logeert.

Overigens zijn de verklaringen die meneer over zijn relationele verleden geeft, eerder verwarrend. De vrouw waarmee hij in België een dochter zou hebben, I. W. (...), was getrouwd met een andere man ten tijde van hun relatie. Hij spreekt ook over een relatie met een zekere E. A. (...) en blijft vaag over de omstandigheden, maar er is blijkbaar een periode van overlapping met de relatie met mevrouw I.(...). Meneer wilde overigens met mevrouw A.(...) in het huwelijk treden, maar het parket gaf een negatief advies. Betrokkenen vochten dit niet aan en startten geen nieuw dossier op. Er wordt dan ook sterk vermoed dat het om een schijnrelatie ging. Zoals eerder aangegeven, rijzen er tevens serieuze twijfels omtrent de relatie met mevrouw I.(...) en zijn er meerdere elementen die erop wijzen dat het eveneens een schijnrelatie betrof. Meneer verklaart overigens uitdrukkelijk aan de politie dat zijn advocaat hem aangeraden had een kind te maken om zo aan een geldige verblijfskaart te komen en dat dit de reden is dat zij samen een dochter gekregen hebben.

Waar dit misschien niets zegt over het huidige huwelijk van meneer, geeft het alleszins aan dat meneer inzake schijnrelaties een verleden heeft en zelfs een kind verwekt heeft louter om verblijfsrecht te verkrijgen. Uit het dossier blijkt duidelijk dat hij nu in het huwelijk getreden is met mevrouw A.(...) om haar aan verblijfsrecht te helpen.

Betrokkenen wonen in een rijwoning in de (...) Gent, samen met drie kinderen van meneer uit een eerdere relatie. Het lijkt erop dat beiden hier effectief wonen. Er worden zowel mannen- als vrouwenkleren aangetroffen en in de badkamer bevinden zich spullen van beiden. Dat ze op hetzelfde adres verblijven, is echter op zich geen bewijs dat zij ook effectief als koppel samenwonen en een duurzame levensgemeenschap nastreven. Het ambt van het Parket van Oost- Vlaanderen, afdeling Gent, meent dat er afdoende redenen voorhanden zijn om te twijfelen aan de precieze bedoelingen van het huwelijk en dat er geen sprake kan zijn van het opbouwen van een duurzame relatie en dat in hoofde van beiden. De registratie van het huwelijk dient dan ook geweigerd te worden.

Wat betreft de bepalingen van art 11.§2. laatste lid :

Gelet dat betrokkene sedert 05.2014 in België verblijft en meer dan 38 jaar in haar land van herkomst, weegt de aard en de hechtheid van de gezinsband en haar duur van verblijf op het grondgebied niet op tegenover de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat, als gevolg van de verzoeksters betekende beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer bij haar echtgenoot in België kan verblijven en België dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk deproportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken³.

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezins-en werksituatie van verzoekster.

Verweerder trekt verzoeksters verblijfsrecht in op basis van art. 11, §2, eerste lid, 4° Vw. zonder rekening te houden met verzoeksters gezin in België en verzoeksters integratie in de Belgische samenleving.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 april 2012⁴ waarin werd gesteld dat de bestreden beslissing, genomen op basis van art. 11, §2, eerste lid, 1° Vw. (omdat de specifieke voorwaarden van art. 10 Vw. niet meer voldaan zijn), schending inhoudt van het art. 8 E.V.R.M. omdat, hoewel verweerder op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoekster, deze naliel een correct evenwicht proberen te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging en een belangenafweging te doen met betrekking tot de huidige gezinssituatie van de verzoekende partij.”

2.2. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Nergens in haar verzoekschrift zet de verzoekende partij in concreto uiteen met wie zij een gezins- of familieleven onderhoudt of waaruit precies de schending van haar recht op een privéleven bestaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een ongunstig advies van het parket van Gent werd gegeven nopens de registratie van het huwelijk van verzoekende partij. Voorts wordt een opsomming gegeven van tal van elementen die wijzen op een schijnhuwelijk en dat de enige reden dat verzoekende partij gehuwd is ligt in het feit hieruit een verblijfsrechtelijk voordeel te halen. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat zij een effectief gezinsleven onderhoudt met de persoon met wie zij een huwelijk is aangegaan.

Er wordt niet ingezien met wie de verzoekende partij naast de (schijn)echtgenoot nog een gezins- of een familieleven onderhoudt en zij brengt hieromtrent ook geen enkel gegeven aan.

Aangezien de verzoekende partij het bestaan van het door haar ingeroepen privé-, familie- of gezinsleven niet aantoot, maakt zij a fortiori een inmenging daarin niet aannemelijk en dient de proportionaliteit van een eventuele inmenging dan ook niet te worden nagegaan. De verwijzing naar een arrest van de Raad in een zaak waarvan de verwantschap met huidige casus niet meteen duidelijk is, los nog van de vaststelling dat hieraan geen precedentswaarde kleeft, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het EVRM, de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, artikel 11, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Op 8 januari 2015 besliste verweerder tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten met bevel om het grondgebied te verlaten omdat het vast zou staan dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werd opdat de betrokkene het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven (art. 11§2, eerste lid, 4° Vw.).

Verzoekster wil erop wijzen dat het art. 11§2, eerste lid, 4° Vw. werd ingevoegd door het art. 5 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (B.S. dd. 11.09.2011).

Echter blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van deze wet dat pas bij een nietig huwelijk ook de afgeleide rechten van dat huwelijk, bijvoorbeeld de verblijfsvergunning, vervallen.

Dat derhalve uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging voldoende blijkt dat er eerst sprake dient te zijn van een nietig huwelijk alvorens een verblijfsvergunning ooveenkomstig art. 11 §2,4° Vw. komt te vervallen en dus, overeenkomstig de wet, deze mag worden ingetrokken.

Dat in casu de nietigverklaring van verzoekers huwelijk tot op heden niet werd vastgesteld door een rechterlijke beslissing.

Dat in België immers enkel en alleen de rechtelijke macht bevoegd is om wegens overtreding van de artikelen 146bis of 146ter B.W. zich uit te spreken over de nietigheid van een huwelijk (en niet verweerder) op vordering van de echtgenoten zelf of op vordering van de Procureur des Konings overeenkomstig art. 184 B.W.

Dat daarnaast eveneens vaststaat dat verzoekster, overeenkomstig de art. 10, 11 en 191 van de Grondwet en het art. 6 E.V.R.M., recht recht heeft op toegang tot/bescherming van een gerechtelijke procedure waarbij ondermeer haar rechten van verdediging worden gewaarborgd, de beoordeling van de vordering gebeurt door een onafhankelijke en onpartijdige rechtelijke instantie,...

Art. 6 EVRM stelt immers het volgende : “Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld...”

Overeenkomstig het art.6 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de art. 10, 11 en 191 van de Grondwet heeft verzoekster het recht op, wanneer er een betwisting is over de geldigheid van haar huwelijk overeenkomstig art. 146bis B.W., een eerlijke behandeling van haar zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld.

Dat derhalve verweerder geenszins kon besluiten in de intrekkingbeslissing dat verzoekster geen geldig huwelijk heeft afgesloten.

Dat de bestreden beslissing het art.6 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de art. 10, 11 en 191 van de Grondwet, de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.”

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 11, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op 24 november 2014 het parket van Gent een ongunstig advies heeft gegeven nopens de registratie van het huwelijk van de verzoekende partij omdat tal van elementen – waarvan in de bestreden beslissing een opsomming wordt gegeven – wijzen op een schijnsituatie. Gezien het vaststaat dat het huwelijk uitsluitend afgesloten werd opdat verzoekende partij een verblijfsrechtelijk voordeel zou genieten, wordt haar verblijfsrecht in het Rijk ingetrokken. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Zoals blijkt werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 11, §2, 4° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

2.5. Verzoekende partij betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing *an sich* niet, maar meent dat men enkel tot intrekking van haar verblijf kon overgaan bij een nietig huwelijk. Zij verwijst hiervoor naar de voorbereidende werken.

2.6. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(..)

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het huwelijk van verzoekende partij enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Gelet op de uitdrukkelijke bepaling dat in dat geval het verblijfsrecht afgenomen kan worden, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat enkel bij de nietigverklaring van het huwelijk haar verblijfsrecht kan ontnomen worden. Dit argument van de verzoekende partij vindt evenmin steun in de voorbereidende werken zoals zij onterecht tracht voor te houden. Immers, de passage waarnaar de verzoekende partij verwijst, luidt:

“Mevrouw Nahima Lanjri (CD&V) erkent dat de Raad van State in zijn opmerkingen heeft gezegd dat het vragen van de verbintenis, om de repatriëringskosten te dragen, verder gaat dan Richtlijn 2003/86/EG. Maar voor de spreker staat een duidelijk geval van schijnhuwelijk of – samenwoont gelijk met een misbruik. In geval van een vastgesteld misbruik kan Richtlijn 2003/86/EG niet worden ingeroepen. Mensen die fraude plegen, zoals beschreven in 2° en 4° van artikel 5, §1, kunnen zich niet beroepen op gezinshereniging. Bij een nietig huwelijk vervallen ook de afgeleide rechten van dat huwelijk, bijvoorbeeld de verblijfsvergunning” (Wetsontwerp bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 53-0443/018, p. 203-204).

Uit deze passage kan geenszins afgeleid worden dat de toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet beperkt is tot huwelijken die nietig werden verklaard door de rechterlijke macht.

In casu blijkt dat een weigeringsbeslissing tot registratie van het huwelijk werd genomen door de ambtenaar van de burgerlijke stand en dit na onderzoek door het parket naar het huwelijk van verzoekende partij. Bijgevolg werd beslist het huwelijk van verzoekende partij niet te erkennen. In voormelde weigeringsbeslissing werd de verzoekende partij gewezen op de mogelijkheid beroep aan te tekenen bij de familierechtbank. Daarenboven werd zij erop gewezen dat zij een vonnis kan bekomen tot overschrijving van de buitenlandse huwelijksakte indien zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48 van het burgerlijk wetboek. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij van deze mogelijkheden gebruik heeft gemaakt. Daargelaten de vaststelling dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd, wijst de Raad erop dat verzoekende partij, gelet op de bespreking hoger, bezwaarlijk kan voorhouden dat haar rechten van verdediging niet zijn gewaarborgd via een gerechtelijke procedure inzake de weigeringsbeslissing om haar huwelijk te registreren.

2.7. Verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

2.8. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het 74/13 Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoeksters gezins- en familielevens in België en met verzoeksters gezondheidstoestand.

Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verzoekster, overeenkomstig het 74/13 Vw. verzoekster diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie in België en zijn gezondheidstoestand.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familielevens in België en met verzoeksters gezondheidstoestand.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij aanvoert dat in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd wordt inzake haar gezins- en familielevens in België en haar gezondheidstoestand, dient te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien dient vastgesteld dat de bestreden beslissing een ganse weergave bevat van de gezinssituatie van de verzoekende partij waarbij werd vastgesteld dat het hier niet gaat om een werkelijke gezinsrelatie, maar eentje dat erop gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te creëren. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en familielevens in België. De verzoekende partij brengt verder geen enkel gegeven aan over haar gezondheidstoestand of over haar gezins- en economische situatie in België, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de bestreden beslissing daarmee rekening diende te houden. Bovendien blijkt dat wel degelijk wordt gemotiveerd dat verzoekende partij slechts korte tijd verblijft in België, dit terwijl zij meer dan 38 jaar in het herkomstland heeft verbleven zodat de duur van haar verblijf niet opweegt tegen de intrekking van het verblijfsrecht. Tenslotte brengt zij geen enkel stuk naar voor waaruit zou blijken dat zij een kind zou hebben waarmee zij een gezins- of familielevens onderhoudt.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.11. Door voor te houden dat zij diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie in België en haar gezondheidstoestand en dat dit niet is gebeurd, beperkt de verzoekende partij zich tot een algemene verwijzing naar het hoorrecht (en impliciet ook het recht van verdediging) zonder evenwel te concretiseren welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht, die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van het hoorrecht en van het recht van verdediging kan niet worden aangenomen.

2.12. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER